

Для мене все відбулося у здивуванні цьому «чудовому дню», коли викладач у дев'ятому класі (мені було п'ятнадцять років) прочитав та пояснив першу сторінку Євангелія від Іоанна. «Слово Бога, те, чим все стоїть, стало плоттю, – казав [той викладач]. – А значить, краса стала плоттю, добро стало плоттю, справедливість стала плоттю, любов, життя, істина стали плоттю: суще не перебуває у платонівській гіперуранії, воно втілилось, стало одним з нас». Ось у цьому все. З самого юного віку моє життя буквально пронизувало саме це: як пам'ять, що невідступно панувала у моїх думках, як спонукання до того, щоб переоцінювати банальну повсякденність. З тих пір мить більше не була для мене банальною. Коли настає такий ось «чудовий день» і ти раптом бачиш дещо вкрай красиве, неможливо не сказати про це другу поруч з тобою, неможливо не закричати: «Подивіться туди!» Так і сталося.

Луїджі Джуссані

В юності, коли йому було всього п'ятнадцять, його вразило відкриття таємниці Христа. Він відчув (не тільки розумом, але і серцем), що Христос – центр, об'єднуючий всю реальність, відповідь на всі людські запитання, втілення будь-якого бажання щастя, блага, любові, вічності, що присутнє у людському серці. Здивування і зачарованість першою зустріччю зі Христом вже більше не покидали його. Кардинал Ратцінгер на його похороні мовив: «Погляд життя та серця отця Джуссані завжди був зосереджений на Христі. Так він зрозумів, що християнство не інтелектуальна система, не набір догм, не моралізм; християнство – це зустріч, історія любові, буття». Ось коріння його харизми. Отець Джуссані притягував, переконував, обертав серця, оскільки передав іншим те, що носив у самому собі з тих пір, як пережив той засадничий досвід, – палку любов до людини та палку любов до Христа, як до здійснення людини.

Папа Франциск